

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και πρώτον ἀριθμητικόν χρόνον
τὴν κλεινὴν οὐκὼσμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑτηκόσια καὶ ἕξ
καὶ ἑξήκοντα Μαραθωνιάται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμῆ.
Συνδρομαὶ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μὲ ὄνο.
Γιὰ τὰ ξένα ἡμῶς μέρα—ὁ κτὼ φράγκα καὶ ἄτ' ὁ κτὼ φρα.

Δευτέρ' Ἀπρίλη καὶ εικοστή,
τελεθόντων ἐθλοὶ θανμαστοί.

Ἐτηκόσια τριάντα καὶ ὀκτώ
καὶ ἑξήκοντα φεθγόντων μὲ στίμ' ἀνοικτό.

Μαραθωνοθρόνος ξένος
καὶ ὄλον θλίβεταί τὸ γένος.

Ὅποιον ἰδοίμῃσε τὸ γένος μας ἀγῶνα !..
ἀκούς νὰ φθάσῃ Καναδὸς ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα.
Κάθε Ρωμῆος δυστύχημα καὶ συμφορὰν τὸν κρῖνει...
ὄσκιον, πατρίς μου, φέρσῃ καὶ ἀδελφίπαιτος θρηῖνε,
καὶ βλέπε ξένον δάκτυλον καὶ εἰς τοῦτο καταχθόνιον,
ἀφοῦ δὲν ἐκερδοίσαμε ξανά τὸν Μαραθῶνειον.

Τῶν πολεμάρχων τῶν Ρωμηῶν δὲν ἔλασε
καὶ ὄπτιαν εἶδε τὸν Ἐπίμ' ἀπὸ φθάσῃ τὴν Ταράτσα,
μὴτ' ἐμπιστοίμοι καὶ κίλαροι συμμάχων χθεσινῶν,
μὴτε ποδοπατήματα συμβόλων γαλανῶν
τοσοῦτον δὲν ἔδοξαον τὸ γένος τὸ δαιμόνιον
ὄσο ποῦ δὲν ἐπῆραμε ξανά τὸν Μαραθῶνειον.

"Ὁ! τὸν ἀθάδῃ Καναδὸν !
εἰς τὸ κεφάλι σου ἀποδόν,
Ἑλλάς πατρίς μου, χῆσε,
καὶ τὸν χιτῶνα σῆσε,

καὶ ἄχιστα καὶ λυοίκομος ποίξῃ τὸν κόνειον,
ἀφοῦ δὲν ἐκερδοίσαμε ξανά τὸν Μαραθῶνειον.

Γυναῖκες ἔκρεχαν κολλίαις μὲ τὰ παιδιὰ ὄσον ὄμο,
καὶ ἡ πόλις πᾶσα πανοικεῖ
πῆγε στὸ Στάδιον εἰσεῖ

νὰ στεφανώσῃ τὸν Ρωμηῶν τὸν Μαραθωνοθρόμο,
καὶ ἀμφιβολίαν οἱ Ρωμηοὶ δὲν εἶχαν ἐπαγγόνιον
πῶς νέος Δούης θάπερε ξανά τὸν Μαραθῶνειον.

Ἐλημονήθησαν δουλεῖαις ἡμέρα μεσημέρι,
ἐκείλοισιν μακαρίνα, λουάντας, κωφορεῖς,
καὶ μῆτε γιὰ νὰ ζουρισθῆς δὲν ἐβρισκας μεταρμύρη,
καὶ ὄλους τὸς ἐδαιμόνιες Μαραθωνοματῖα.

μὰ σήμερ' ἄς θρηῖνη καθῆς μ' ἐμένα τὸ κωθόνιον
ἀφοῦ Ρωμηῶς δὲν κέρδισε ξανά τὸν Μαραθῶνειον.

Κεῖ ἐγὼ, παιδιὰ, τὸν Καναδὸν
δὲν ἔχω μάττα νὰ τὸν δῶ.
Μπαίνει στὸ Στάδιον, ἰδοῦ,
μὰ τὰ κομὰ τοῦ Καναδοῦ
καθῆτας τώρα βλασφημοῖ,
καὶ ἄκούς νὰ λὲν τὰ πλῆθη
πῶς τῆς Ἑλλάδος ἡ τιμὴ
μ' ἐκεῖνα προσεβλήθη,
καὶ ὄνειδος ἐνευλόμαρον ἐπάνω τῆς αἰώνιον,
ἀφοῦ γι' αὐτὰ δὲν πῆραμε ξανά τὸν Μαραθῶνειον.

Εἰς ποίας μάθρας συμφορὰς, πατρίς, περιεπλάκῃς !..
αὐτὸς αὐτὸς ὁ Καναδὸς μᾶς ἔκανε χαλάστρα
καὶ ἂν πρῶτος πρῶτος ἔφθανε κανένας Κοιτουλάκης
βεβαίως τὸ κεφάλι σου θὰ κοιτουλοῦσε τῆστρα,
καὶ πάλιν θ' ἀνεγείρειο μ' ἀνάστημ' Ἀμαθόνειον,
πλήρη κλάψε ποῦ δὲν πῆραμε ξανά τὸν Μαραθῶνειον.

Κεῖ ὁ Φασουλῆς ὁ ξέλιμος θλιμμένος σιωπῆ,
καὶ ὁ Περικλέτος σύνφορως μὲ τοῦτον ὀμλεῖ :
τοβλάξισον ἂν ἄρισαν ἐκείνον τὸν παπᾶ,
ποῦλεγε πῶς στὸ Στάδιον θὰ φθάσῃ σὰν ποῦλι,
τοιοῦτον ἄγος σήμερα δὲν θάγαμε Κυλόνειον
καὶ οἶγουρα θὰ πῆραμε ξανά τὸν Μαραθῶνειον

Ὅρσε γι' αὐτὸν τὸν Καναδὸν, γι' αὐτὸν τὸν χαρομέτη,
καὶ ὁ Φασουλῆς τὸ μούσι τον μὲ φρίκη τὸ παδά...
πῶς θάβλοιο τοῦ ἄκτιστος μὲς στὰ δικά μας μέρη
πᾶλθῃ καὶ αὐτὸς ἀγωνιστὴς ἀπὸ τὸν Καναδὸν,
καὶ τὸ μαγεῖον τὸν Δελφῶν ἠσοῦν καὶ τὸ Τροφάριον
γατὶ καὶ πῶς ὁ Καναδὸς πῆρε τὸν Μαραθῶνειον.

Τι κρῖμα ποῦ δὲν ἔφησαν ἐλεύθερο τὸν δῆακο...
 χίλιας φορὰς μεταπάνω.
 Ἄλλ' ἄμας ἄς σκιρτήσωμεν, τὸ ὅσον πένθος φθάνει,
 κ' ἴσως κἀκεῖ· Ἡρόδμους καθὼς τὸν Μιθροφάνη,
 κ' ἴσως κ' Ἄρχιεπισκόπος κἀνάς μὲ φιλάντων
 νὰ πάρ' εἰς μέλλον προσεχῆς αὐτὸν τὸν Μαραθῶνειον.

Ἐξῆτα τὸ πένθος σου, πατρις... πῶς πῆς ἀπὸ μαλά ;
 γέλ' Ἀμαζῶν πολὺμητι γυνωστής ἀκνοπιδίας...
 κ' ὁ μακαρίτης Σάλαβουρην τόπως πολλὴ καλὰ
 πῶς σ' οὐδὲς Ρωμηῶν χρειάζεται μακρὸς Λουβρομανθῶς
 κ' ἄλλα Δρομοκαίτεια πρὸς χρῆσιν μακροχρόνιον
 νὰ μὴν παραφρασηζόντων μ' αὐτὸν τὸν Μαραθῶνειον.

**Κοπετός ὄξυς μὲ πόνον
 γὰ τὸ τέλος τῶν Ἀγώνων.**

Φ. — Δεῦτε λοιπὸν σκιρτήσωμεν
 μετὰ χορῶν ἐδρόνων,
 κ' ἄς ἀποχαρτήσωμεν
 τὸ κἄλλος τῶν ἀγώνων.

Ἀποχαρτέα, Περικλή, τοὺς Ὀλυμπιακοὺς,
 τοὺς ξένους, τοὺς φιλέλληνας, καὶ τοὺς Ἀστυριακοὺς.
 Ἀποχαρτέα, Περικλή, πολλὰ τε καὶ ποικίλα
 τῆς θνητοῦ φύλα.

Προσφρόνησέ τους φλογερά καὶ λόγιος τὴν μέση,
 ἀποχαρτέα καὶ πολλοὺς δμογενεῖς μὲ φέει.

Μᾶς φεύγουν, Περικλέτο μου, φιλέλληνας ποικίλοι,
 καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε ; καὶ τώρα τί θὰ λέμε ;
 μᾶς φεύγουν, Περικλέτο μου, ὅσοι καλοὶ μας φίλοι
 καὶ μᾶς ἀφίουν μογαχοὺς τὴν μοῖρα μας νὰ κλαίμε.

Μαζί των ἐαυτάσαμε,
 μὲ δόξα τοὺς χορτάσαμε,
 κ' ἔδωσαμε κόνιους
 οὐ τούτους καὶ ο' ἐκείτους.

Ἐγγε' σ' οὐδὲς Ρωμηὸς ἀνῆκει !..
 ἦλθ' ἀπ' οὐδὲν Ἑλλάδα ξένοι
 ἀπολιτικοὶ κ' ἀγροῖκοι,
 κ' ἔργων πολιτισμένοι.

Ἦσαν φῶς ἀπὸ τοὺς τόπους
 τῆς κοιλάδος τῆς κλεινῆς,
 ἔγνωρθθησαν μ' ἀνθρώπους,
 κ' ἔμαθαν ὀλίγους τρόπους
 γὰ νὰ γίνων ἐυγενεῖς.

Ἐδῶ πέρα σ' τὴν κοιτίδα τῶν τροπαίων τῶν χροσῶν
 ἐμαλάκωσαν κ' οἱ φθόγγοι τῶν βαρβάρων των γλασσοῦν.
 Θυσιάσαμε γ' αὐτοὺς
 ἰσοῦς μὸς πρὸς οὐκετοῦς
 κ' ἔλα μας τὰρτὰ τὸ λῆγα.

Καὶ σὰν γῦπες ἦλθαν ξένοι
 γὰ νὰ φάνε λιμασμένοι
 ἰσοῦς δόξης ἀποφάγα.

Μὲ τὸ Στάδιον ἐκεῖνο τοῦ παλλένου μεγαλίου
 κάναμε συμμάχους δίλους τοὺς λαοὺς τῆς θνητοῦ,
 κ' ἔμαθαν ἐδῶ, βρεθὲ βλάμη, καὶ τὰ ξένα τὰ καθῶνα
 νὰ παθαίνων συνηθῆσαι,
 καὶ νὰ βγαίνων' οἱ μετακίοντα
 καὶ νὰ κἀνουν προσφρονεῖς.

Τὼς δέρε ξαναπήραν τὰ Ρωμαῖκα μαλά,
 τώρα κῶβει τὸ ξερό μας,
 τώρα πλέον γὰ καλὰ
 ἔδεσμε τὸν γαῖθαρὸ μας.

Τώρα φιλελληνιαδὸς
 ἐξ αἰτίας τῶν Ἀγώνων,
 καὶ πολλὸς παροξυνομὸς
 ἐπὲρ τῆς Ἑλλάδος μόνον.

Οἱ μεγάλοι μας ἀγῶνες
 ἄγονοι δὲν βγήκαν ὀδύου,
 καὶ θὰ τοὺς ἔμυθον αἰῶνες,
 μετεχλιβάνη τοῦ θαρβόλου.

Χαῖρε, χάρε ἀγαπημένη φυσικῆς φατοχρίας,
 μόνο γὰ τὸ πανηγύρι σὲ γεραίρω, σὲ τιμῶ,
 κ' ἀπὸ στόλους σὸν τῶν Ἀγγλων καὶ στρατοῦς σὸν τῆς Προωσί-
 ἔνας Ὀλυμπιονικτῆρ, Περικλέτο, προτιμῶ. [ας

Τούτοι μ' ἠλεκτρίζουν μόνον
 καὶ ξεχνῶ προγόνων τάφους...
 κόνιους ἄς στεφανώσῃ
 τοὺς δικούς μου τοὺς κροτάφους,
 καὶ δὲν δίνα μὲ πεντάρα τῶν, ἴει καὶ σ' τὸν αἰῶνα
 κ' ἂν ἴδῳ παλῶ-Βουλιγάρους νὰ μεθοῦν' σ' τὸν Παρθενῶνα.

Περικλέτο μου τιμῆλη,
 βλέπε κόσμον κεχητότα,
 καὶ γὰ μέλλον μὴ σὲ μέλη
 τῆς πατρίδος σὰν καὶ πρῶτα.

Περικλέτο, μὴ λυποῦ,
 καὶ κωβένταις τοῦ λοιποῦ
 νὰ μὴν κἀνης παλαβαῖς
 γὰ τῆς προπαρασκευαῖς.

Τὸ ξερό σου μὴν κιντῆς,
 γὰ κόνιους ἐτοιμάσου,
 καὶ σ' τὸ Στάδιο νὰ πῆς
 καὶ νὰ στήσῃς ἐτάγαμ' σου.

Γέλα, κίχλις, μευδία,
 πάρε πέτρ' ἀπ' τὴν Πεντέλη,
 φρόνιους νὰ βρεθῆς Φειδία,
 Δούσιπο καὶ Πραξιτέλη.

Κάθε φίλος, κάθε ξένος
 ἀπὸ τῶν Ρωμηῶν τὸ γένος
 φεύγει τώρα μ' ἀναμνήσεις
 καὶ μὲ τῶσας συνηθῆσεις.

Φεύγει μετὰ τῶσων ἑλάν
 βάρβαρος ἀμῆ καὶ ρόμη,